

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

Idő "1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Hogyan emeli a fogyasztó az árakat?

Forrás: Pesti hírlap.

Bp.
(Hely)1913 1/10
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

— (Hogy emeli a fogyasztó az árakat?) A drágaság doktorai, akik kezüket a piaci árhullámlás ütőerén tartják, mindenféle okát kisütötték már az egyre fokozódó drágaságnak. A szerint, hogy kire jár rá a rud, szokás szidni az agráriusokat, a közvetítő kereskedelmet, a hatóságot, a munkabérek emelőit és a többi faktorokat. A közönséget, a fogyasztót, azonban nem bántja senki, holott az árak emelkedésében nem egyszer neki is része van. A magyar fogyasztó, főképen a budapesti, nem tud, de nem is akar alkalmazkodni. Panaszkodni tud, de maga semmit sem tesz, hogy a baján enyhítsen. A kínálat változásaihoz nem simul hozzá, hanem kötött programmal megvásárolni s ha történetesen megdrágult az illető cikk, szitkozódik, panaszkodik, de mégis azt veszi meg. A nagy kereslet folytán előáll áremelkedést sokszor szabályozhatná a közönség, ha nem akarna például mindenáron akkor csirkét venni, mikor legdrágább s amikor rendkívül olcsó áron kínálják a piacon a vadakat. A piaci szemlélődő megállapíthatja ezt a csökönységet, sőt még azt is, hogy a megdrágult árunak bizonyos vonzóereje van. Legjobban szembetűnik a vásárló közönségnek ez a viselkedése a vadhusokkal szemben, melyek jelenleg rendkívül olcsók, holott minden téren szilárdan áll a drágaság. Sem azelőtt, sem az idén, az olcsó vadhus idején a fogyasztás nem tudott olyan mérvű lenni, amint természetes volna. A marha, a borju, a sertéshus rendkívül megdrágult az utóbbi években, a baromfiért fantasztikus árakat kérnek. ezzel szemben a nyulat 2—3 koronáért kínálják. Az őz és szarvas kilója a 80 filléres pörköltnek valótól kezdve a legfinomabb gerinénél 2

korona 80 fillérrel végződik, a vaddisznó a hus minősége szerint 80 fillér és 2 korona között váltakozik. Viszont a borjúhús kilója 3 korona 60 fillér, a vesepecsenyéé pedig 4 korona. Ilyen az arány a szárnyasoknál is. Egy jobb csirkéért vagy közepes poulardért 3 koronát elkérnek, holott egy fácán ára 2 korona 80 fillér, a fogolyé 1 korona 40 fillér. S a vadak ezen olcsósága mellett mégis bőven becsátjuk ki a külföldre s idehaza drágaságról panaszkodunk. Hiszen igaz, nem lehet mindennap vadpecsenyét enni, de igen sokan vannak, akik egy évben egyszer sem esznek vadat, holott szeretik, s megszokásból drágán fizetett borjúhús vagy csirke kerül az asztalukra. Nem tágitanak a csirkétől egy-egy olyan vasárnapon sem, mikor a csarnoki kofák körül egész háboruságok fejlődnek ki egy-egy sovány baromfiért. Természetes ilyenformán, hogy az árak felszaladnak a nagy kereslet melegeben. Menjünk el azután a vendéglőbe. Ott már nincsen meg a piaci arány. Ott a vad az étlapon előkelő ételként szerepel, az árát illetőleg egy sorban a legdrágább husokkal. A vendég azután meg is becsüli s bizonyos büszkeséggel néz a tányérjára, mikor azon az őzpecsenye párolog. Ugy látszik, a vendéglős épen azért nem vesz tudomást arról, hogy a piacon a legolcsóbb husfajta a vadhus, hogy vendégeit az előkelő árakkal a vadpecsenye iránti tiszteletben megtartsa. S amíg a piacon az olcsó vadhusnak nincs meg a nagy drágaságban a kellő forgalma, a vendéglőben a drága vadhus elfogy. Így alakítja az árakat a budapesti közönség s így alkalmazkodik, taktikázik, mintha az volna legfőbb ambíciója, hogy még jobban fölemeltesse az árakat. Hisz ugyis oly olcsó most az élet!